

Прошетка по облаците

Ева Мари Еверсон

На Џорџин
„...повеќе од пита со боровинки.“



АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Unconditional

© 2012 Eva Marie Everson

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Трошетка по облаците

Ева Мари Еверсон



АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

„Оставете ги децата и не бранете им да дојдат при Мене, зашто на таквите им припаѓа небесното царство.“

Матеј 19:14

Прва глава

Животот порано беше неописливо прекрасен. Полн со магија и можности. Полн со чуда и возбуда. Не постоеше ништо што не можев да направам. Не постоеше ништо што не можев да бидам. Не постоеше место каде што не можев да отидам.

Кога бев дете, со часови седев и цртав и измислував одлепени приказни за да им ги раскажувам на моите пријатели. Откачени фантазии врежани на листови со разнобојни мрсни боички. Приказни за место каде што сонцето секогаш светело. Или место каде железен човек можел да однесе црвенокосо девојченце на најдалечниот крај на универзумот, многу далеку над земјата, на нозе направени од оган. Или осамен остров далеку кон средината на океанот, каде еден елен и еден клунар си живееле во несогласување. Тие седеле свртени грб со грб на тоа мало парче земја и никогаш не зборувале, никогаш не си обрнувале внимание еден на друг. Сè до еден ден, кога двајцата биле многу жедни, па еленот се качил на едно кокосово дрво за да можат да поделат еден пијалак. После, станале најдобри другари.

Мислев дека моите приказни ќе го инспирираат светот, дека некако ќе успеат да го направат подобро место за живеење. Бев страшен сонувач. Фантазер. И одредено време ми изгледаше како сите моите соништа да ќе се остварат.

Били Крофорд беше мојот свет. Мажот од моите соништа. Човекот што се заколнав дека ќе го сакам и почитувам и ценам сè додека „смртта не нè раздели“. Мислејќи и верувајќи, се разбира, дека никогаш нема да дојде до тоа. До смрт. Или ако дојде, тоа ќе биде многу, многу далеку во иднина. Премногу далеку за да се грижам за тоа денес. Или дури и утре.

Били работеше во компанијата за снабдување со електрична енергија. Имав обичај да се фалам, „Каде што има темнина, Били носи светлина.“

Кога ќе го кажев тоа, Били обично ќе се насмееше и ќе речеше, „Но само ако има прекинувач да го притиснам.“

Додека Били го правеше светот посветол, јас пишував детски книги, убедувајќи ги сите кои сакаа да ги читаат дека бајките навистина постојат. Дека сите можат да имаат сè што ќе посакаат, а и повеќе од тоа. Дека сè што треба е да веруваат во своите соништа.

Но... ах, колку брзо можат да се распарчат соништата. За една секунда. Со еден пиштол. Со еден куршум кој ја распарува тишината на една ноќ.

Во мојот живот се појави змеј за да го проголта мојот витез.

Но тој убиец не го одзеде само животот на Били. Тој го зеде и мојот живот. Како долгочосата Рапанзел, ме заклучи во ладна, темна кула каде што останав да живеам сама, неспособна да се симнам долу кај што светот беше зелен и топол од сонцето. Боите почнаа да бледеат и да исчезнуваат сè додека не останаа само

црната и белата. Местата кои - порано - слободно беа мои, сега ми беа забранети.

Единствената работа што полицајците ја знаеја за убиството на Били беше дека убиецот носел црвен дуксер со качулка и дека оставил зад себе црвена крпа намачкана со црно масло (веројатно автомеханичарска). Тие истражуваа неколку дена. Можеби дури и неколку недели, кога ќе размислам малку подобро. Им поставуваа прашања на куп погрешни луѓе. И тогаш, без ниту една трага, се откажаа од истрагата. На фасциклата на Били ставија наслов „застарен случај“ и почнаа да го истражуваат следното злосторство, што веројатно исто така никогаш не го решиле.

Но јас никогаш не успеав да продолжам понатаму.

Наместо тоа, поминував часови и часови во мојата кула, цртајќи нов тип на приказна. Сенки од човек облечен во црвено. Приказни за валкана, мрсна крпа испуштена како знаме за обележување на територија. Ги цртав тие цртежи и ги чував закачени на сидот над моето биро на вториот кат во нашиот амбар - мој и на Били. И додека полицајците си работеа на следните случаи, јас зјапав во моите мрачни дела, повторно решена да направам разлика на светот, но друг тип на разлика.

По некое време, како што понекогаш е случај со затворениците, јас си го засакав моето место во кулата; почнав да уживам во часовите поминати во темнината, во проучување на цртежите. Огорченоста повеќе не ми пречеше. Наместо тоа, јас некако необјасниво се одржував во живот само со помош на страшната решителност да ја исправам оваа ужасна грешка, оваа

страшна неправда. Тие часови и тие цртежи ме доближуваа до Били, ме доближуваа до последните минути од неговиот живот. Без нив, ништо од она што беше останато немаше никаква смисла за мене.

Што прави човек кога ќе ја изгуби вербата? Надежта? Волјата да продолжи понатаму? Што се прави кога сопствениот живот повеќе ти нема никаква смисла? Кога и самото дишење, самото земање здив - еден, единствен здив - ја бара целата енергија што ја имаш, додека не ја потрошиш и неа?

Порано сонував за раскажување приказни.

Но никогаш, ни на сон, не помислив дека мојата ќе заврши вака.

Втора глава

Неделата пред да умре Били, стоев покрај прозорецот во дневната соба во нашата куќа на фармата, гледајќи зад дворот, јаворите и дрвената ограда, кон земјениот пат каде очекував да се појави во секој момент. Во едната рака го држев блокот за цртање, во другата крајчето од завесата. Чекав. Гледав. Се кикотев како незозреано девојченце.

Можев да го чујам неговиот камионет пред да го видам. Тој сино бел Ford Custom Cab од 1966 - истиот со кој ме имаше земено за нашиот прв состанок - креваше доволно прашина и врева за да ги разбуди дури и мртвите. По неколку месеци гледање, кога го прашав зошто имаше одбрано да ме земе со таа стара крнтија, тој рече оти сметал дека ако сум доволно кул да излезам со него во тој стар камионет, тогаш вредам да ме задржи. Исто како камионетот.

Тој ден - тој магичен ден пред да умре, кога не знаев уште колку малку скапоцено време ни е останато - стоев покрај прозорецот и слушав.

Камионетот се појави на земјениот пат движејќи

се со брзина од шеесет километри на час, брзина десетина километри на час над соодветната. Веднаш штом ја помина портата, јас ја пуштив завесата и отрчав на сино зелената софа во дневната соба, заземајќи поза како да сум седела таму со саати, цртајќи ја насловната страница за мојот следен бестселер. Како да сум изгубила ориентација за време.

Го потиснав кикотењето кога возачката врата се отвори со крцкање и се затвори со тресок. Продолжив да цртам кога ги слушнав чизмите на Били како тропотат по дрвените скали на тремот и како најпосле влегуваат низ огромните, стаклени француски врати. Вратата се затвори со вибрација на стаклото.

„Еј, каубоецу“, реков без да погледнам нагоре.

„Еј, убавице“, рече тој и повеќе звучеше како што туку да станал од спиење, не како да се враќа од работа. „Успеа да тркнеш до банка за мене денес?“

„Да.“

„Одлично. Затоа што штотуку ми снема.“ Били дојде зад софата, се наведна и ме бакна во врвот од главата. Ја вдишав миризбата - тој мирисаше на топло сонце и колонска вода од бричењето утрото.

Погледнав во неговите очи, кристално сини и фокусирани на моите. По некоја секунда, седна до мене и погледна во мојот скут. „И значи конечно ќе ја напишеш оваа приказна. *Огнетото пиле*. Гарантирам дека ќе биде најдобра досега.“

Неговиот поглед се врати на моето лице и за момент бевме споени во еден наш вид на прегратка. Нам не ни требаа рацете или дланките, па дури ни зборовите кои вљубените луѓе си ги кажуваат еден на друг. Ние ги имавме нашите очи и тоа беше доволно.

„Добро. Па, каде се?“ Ме бакна во образот, стана и повторно тргна накај вратата.

„Што тоа? Што каде е?“

„Моите банкноти од по два долари. Моите Џеферсонки?“ Застана пред старата скала потпрена на сидот, онаа која ја имаше фиксирано меѓу прозорците откако ѝ закачи неколку куки за да служи како еден вид на закачалка. Го обеси својот бел шлем на една кука, работното палто на друга.

„Ох“, реков јас, враќајќи му се на цртањето и преправајќи се дека тоа е мојата единствена преокупација во животот. „Ги ставив во шкафот кај што ги чуваме кафето и филцаните.“

„Кај филцаните?“

Продолжив да ја држам главата спуштена надолу, но мојот поглед го следеше кон кујната.

„И што ѓавол те натера да земеш да ги ставиш таму?“

Тој го отвори шкафот и тресна на подот на газ со едно глатко движење. Од шкафот излетаа три внимателно сместени кокошки, скокајќи со кокодакање и мавтање со крилјата. Многу нормално. Доволно долго беа затворени внатре додека го чекаа да се врати за да бидат нетрпеливи да излезат.

Јас го пуштив блокот за цртање на земја. Били се поткрена на лакти, задникот сè уште залепен за земја, едната веѓа крената; во моментот повеќе личеше на момче отколку на маж. „Ох, сега има да си го добиеш“, рече.

Излетав од вратата дур да трепне, скокајќи од тремот и надолу по скалите. Трчав најбрзо што можев, со половина од мојата долга црвена коса разлетана зад мене додека другата половина ме шлакаше по лицето.

Били ме стаса во амбарот каде што ме собори на земја, фрлајќи ме во еден куп сено. Прашина и

смачкани парченца од жито летаа околу нас. Ме држеше таму неколку минути, скокоткајќи ме сè додека не останав без воздух од кикотење.

„Ајде“, рече кога виде дека ме истошти. „Да ги изнесеме малку коњите на јавање.“

Можеби јававме со часови, но мене ми личеа на минути. Каскавме низ полињата на нашиот имот, држејќи се во близина на дрворедите, покрај балите сено и сè до ридот каде што вечерта го згусна воздухот, а небото се претвори во оган. Сè уште седнати еден покрај друг на седлата на нашите коњи, го гледавме зајдисонцето, го чекавме последниот сјај на небото, двајцата тивки. Немаше потреба да зборуваме. Јас и Били знаевме да се читаме без зборови.

Најпосле, тој рече, „Те сакам, знаеш?“

Јас кимнав. „И јас те сакам тебе, каубоецу.“

И го сакав. Го сакав повеќе од сè во овој живот.

Таа сабота, сабајлето, Били доби идеја да кампуваме вечерта.

„Да кампуваме? Вечер?“

„Зошто дане?“ Штотуку беше излеголодуширање, околу неговите колкови замотан еден пешкир, по неговите гради капки вода. Косата му беше влажна и преслатко бушава. „Времето е совршено. Можеме да одјаваме со Крикет и Пени до западната страна на имотот. Да го гледаме зајдисонцето. Да запалиме оган...“ Се преправаше дека се срами. „Знаеш... и да се везаме малку.“

Се насмеав на глас.

Тој дојде до креветот каде што седев, пијејќи кафе и читајќи книга.

Ја затворив книгата, ја оставив на масичката покрај креветот до филџанот со кафе и посегнав по белиот покривач за да го префрлам преку нас кога тој се качи до мене. „Одамна не сме кампувале“, рече.

„Знам.“ Неговиот лев показалец се спушти надолу по мојата гола рака, наежувајќи ме.

„Не ми ни текнува од кога.“

„Многу одамна. Премногу. Мислам дека шаторот е некаде во плевната“, реков.

„Јас ќе го најдам.“ Неговиот поглед го пресретна мојот. „Можеш да си го земеш блокчето за цртање. Да продолжиш да работиш на приказната.“

„Огненото пиле.“

„Мм-хмм.“ Сега неговите усни го заменија неговиот показалец на кожата на мојата рака. „Па... што велиш?“

„Што велам?“ прашав, лизгајќи се надолу под прекривката и повлекувајќи ја горе до брадата. „Мислам дека кампувањето е фина идеја.“

На ова, Били падна на неговата страна од креветот и се насмеа.

Вечерта излезе магична. Били ископа дупка, ја опколи со камења и запали оган додека јас ги местев нашите вреќи за спиење и перници за кампување меѓу огнот и шаторот. Есенскиот воздух беше свеж, а огнот нè грееше, пеејќи ни песна со пуцкање, придружувајќи им се на штурците и повремениите тенори на бувовите.

Претходно го гледавме сонцето како се сокрива зад брдата, прелевајќи ги со портокалова светлина сè додека не станаа црни и не се претворија само во

исцртана линија на прекрасното полноќно тегет небо.

Сега јас седев со вкрстени нозе и блокот во скут, шарени боици во устата и зад ушите, концентрирано работев на моето мало огнено пиле. Били некое време го боцкаше огнот со стапче, а потоа се навали наназад на лакт и погледна нагоре во небото.

Познавајќи го Били, сигурно ги броеше ѕвездите и чекаше да види како некоја од нив паѓа за да си замисли желба.

По некоја минута, почувствував дека гледаше во мене, па го погледнав и му се насмевнав.

„Конечно ја почна книгата?“ праша тој.

Продолжив да цртам. „Не“, реков, зборувајќи околу боичката што ја држев меѓу забите пред да ја извадам. „Во моментот е само идеја. Далеку е од реализација.“

„Раскажи ми ја.“

Ја кренав брадата кон него. Му го упатив „погледот“. Били секогаш ме задеваше за моите приказни. Даваше коментари од типот на, „Ќе заврши работа за деца, но не сум сигурен дека можеш да снимеш филм по неа“. Но вистината беше дека Били неизмерно се гордееше со мене.

„Ќе бидам добар“, рече тој, иако неговата насмевка беше малку накосена - нешто што правеше да се сомневам во искреноста на неговите зборови. Огнот си играше со сенки на неговото лице, истакнувајќи го неговиот момчешки шарм. „Ајде.“

„Добро.“ Ја зедев боичката од зад моето десно уво, ја вратив претходната на место и продолжив да работам. Длабоко вдишав и почнав со зборовите кои веќе долго време се развиваа во мојата глава. „Еднаш многу одамна, си живеело едно мало бебе

пиле, саријазма¹, по име Огнено Пиле. Сега, Огнено Пиле буквално *живеел* за сонцето. Знаел да лежи и да се сонча со часови. Но кога надвор ќе почнело да врне, тој ѝ се жалел на мајка си. Огнено Пиле сакал да знае зошто Господ им давал моќ на бурите да го бркаат сонцето. А мајка му само му се насмевнувала и му велела, 'Ќе разбереш еден ден, кога ќе одиш по облаците.'

Повторно ја повлеков боичката од моето уво и ја заменив со онаа што ја користев. По еден момент внимателно нијансирање, се вратив на приказната. „И така, одвреме-навреме, дождовите упорно паѓале. И малиот Огнено Пиле упорно ѝ се жалел на својата мајка. Но еден ден, кога имало огромна бура, мајка му имала поинаков одговор. 'Горе е, те чека. Но ќе мораш да одиш да видиш сам.'“

Направив кратка пауза за да го погледнам развојот на цртежот. „Сега, Огнено Пиле бил исплашен. Тој скоро воопшто не ги користел своите крилја до тој момент. Но сепак тргнал нагоре кон големата, непознатата ширина.“

Погледнав во мојот сопруг. Неговото лице беше сериозно. Неговите очи напнати.

„Опасност“, реков. „Турбуленција.“

Били ми упати една полу насмевка. Го гледав кревањето и спуштањето на неговите гради. Неговото дишење кое ми кажуваше дека, баш како дете, тој беше внесен во моментот на приказната.

Погледнав во мојот блок, во златното косе со ококорени очи што го имав создадено со шарени боички и имагинација. „Но наместо одговори, бил пречекан со грмотевици, секавици и фучење на ветар.

¹ Портокалово жолта американска птица со црни шарки на главата, крилјата и опашот

Се плашел дека бурата ќе го растргне. Бил на раб да се предаде, да се сврти и да тргне да се враќа назад кога...“ Погледнав во Били. „... успеал. Се пробил низ облаците. И го видел: сонцето, поубаво од кога било. И во тој момент, сè му станало јасно. Сфатил дека ниту една бура не може да го избрка сонцето. Сонцето секогаш светело.“

Го скинав листот од блокот, го лизнав кон Били. „Тоа било постојано како љубовта на неговата мајка. Сè што требало да направи за да го види било малку да 'прошета по облаците“

Били погледна во мојот цртеж, а потоа повторно во мене. Беше горд на мене. Горд на мојата способност за раскажување приказни. Горд што му бев жена. Подеднакво горд колку што бев и јас со него како мој сопруг.

Погледнав во огнот. Го гледав како го лиже ноќниот воздух.

„Не е лошо“, рече Били најпосле. „За почеток.“

Насмевката ја почувствував прво во срцето, а потоа на лицето. „Требаше да знам дека ќе кажеш нешто вакво.“

Били се исклешти. „Фантастична е. Најдобра досега, нели ти реков?“

„Чувај го цртежот, слушаш?“

„Ќе го ставам во паричникот. Ќе го носам секаде со себе.“

Огнот пуцкаше во ноќта, расфрлајќи искри околу него.

„Сем, мораш да ја напишеш приказнава. Сите приказни што ги пишуваш постојано стануваат сè подобри и подобри, но оваа е најдобрата. Сериозно. Напиши ја. Вети ми.“

„Добро“, реков. „Ти ветувам.“

Три дена подоцна, дождовите удрија. До вториот ден веќе имав чувство дека некој човек, по име Ное, некаде прави арка. Едно доцно попладне, по завршувањето на веќе тежок работен ден, Били го побараа од работа, како што знаевме дека ќе се случи.

„Не ме чекај“, рече, пикајќи ја белата, тврда капа под раката.

„Нема“, одговорив. Но знаев дека ќе го чекам.

Беше нешто по десет часот вечерта кога го примив повикот од полицаецот во Нешвил кој ми рече дека ќе морам да отидам во соседство познато како Комонс², во мала продавница по име Марфис. Ми рече дека се случила несреќа - поврзана со Били - и ми ја даде адресата.

„Добар ли е?“ прашав и веќе избекумено ги облекував моите јавачки чизми што ги чував покрај вратата.

„Ќе мора да дојдете тука. Во моментот не можам да Ви кажам ништо повеќе, госпоѓо Крофорд.“

Истрчав низ вратата, надвор на дождот кој лееше како некој да го истура со кофи, без да губам време на земање чадор. Кога влегов во колата, бев жива вода, но не ми беше гајле. Рацете ми се тресеа додека се обидував да ја запалам. Ги испуштив клучевите на земја и изгубив време додека ги барав во темнината. Кога конечно успеав да запалам, ставив во брзина и излетав од паркинг местото. Додека да излезам низ портата на дворот, веќе се движев со брзина од над седумдесет километри на час.

² Превод: народ, прост народ

До Нешвил обично има половина час возење. Таа вечер ми изгледаше како цел саат. Цел саат неконтролирано тресење; и покрај успокојувачките молитви што ги кажував на глас, молејќи го Господ да направи сè да биде добро. Кога влегов во градот, го вклучив навигациониот систем во приклучокот за запалка и ја внесов адресата додека чекав на црвено светло. Системот ми кажа дека се наоѓав на само пет минути од местото. Пет минути до знаењето на она што го знам сега. Пет минути до комплетна промена на животот, до степен никогаш повеќе да не биде ист.

Најпрво го видов трепкањето на црвени светла, одблесоци низ темнината, ротациони црвени одрази кои врз темните, мокри згради изгледаа како глувци разбегани од мачка. Паркирав најблиску што можев, а потоа скокнав надвор и се стрчав кон амбулантните и полициските возила.

Се сеќавам дека мојот мозок го регистрираше амбулантното возило, мислејќи си дека тоа е добар знак. Логиката ми беше дека, ако Били беше мртов, немаше да има потреба за брза помош. Присуството на амбулантното возило сигурно значеше дека е жив. *Можеби го удрила струја, си помислив. Или паднал од скала. Ќе помине некое време во болница, но по недела дена ќе се врати дома, а потоа и на работа. Животот ќе се врати во нормална состојба. Сигурно...*

Стигнав до зградата чие приземје беше осветлено со темнозелени сијалици. Тоа беше некаква продавница, над вратата висеше знак **Марфис - Алкохолни пијалаци**. На прозорците имаше решетки, офарбани црни и лизгави од дождот. Рачно напишаните знаци кои беа излепени однатре на стаклото едвај се читаа. Но во мојот ум, јас впив сè. Секој збор. Секоја реклама. Дури и графитот нацртан до влезната врата.

Можев да видам луѓе застанати во групи, загледа-ни кон една темна, споредна уличка, па брзо тргнав натаму.

„Опаа, полека.“ Една рака ме грабна за рамото.

Се свртев да погледнам во полицаецот кој зјапаше во мене. „Јас... јас сум Саманта Крофорд“, му реков. „Ми се јавија. Нешто за маж ми?“

Неговото лице, младо и вцврвенето, стана сериозно. Погледна преку моето рамо. „Ох, да, госпоѓо. Треба да дојдете со мене.“

Неговата рака авторитативно се замота околу мојата подлактица. Ме фати и ме влечеше сè додека не навлеговме во мрачната споредна уличка каде што имаше уште неколку полицајци чиј здив беше видлив во ладниот, ноќен воздух. Дождот беше неуморен и непопустлив, едвај се гледаше прст пред око. Си ги избришав очите со рацете и се фокусирав на она што лежеше пред мене.

Жолта полициска лента поставена околу местото. Една полицајка, со руса коса собрана во опавче, клечеше под чадор и држеше фотоапарат. Блицот светна, осветлувајќи го просторот и откривајќи го телото на маж легнат на грб и дополу покриен со ќебе.

„Били!“

Се стрчав кон мојот сопруг, но полицаецот кој ме имаше доведено дотаму ме задржа.

„Почекајте, госпоѓо. Тоа е место на злосторство. Ене го детективот Милер“, рече, покажувајќи кон еден средовечен маж со залижана седа коса. Тој носеше само панталони, кошула и темно спортско палто, а сепак изгледаше недопрено од времето и хаосот околу него. „Тој е одговорен. Ќе мора да почекате овде за да Ви каже нешто.“

Тресењето кое извираше од некаде длабоко во мене стана насилно и излезе од контрола. Место на злосторство, така го нарече полицаецот. Овде се работеше за нешто повеќе од струен удар или пад од скала. Оската околу која се вртеше мојот свет се измести од место. „Тоа е... тоа е мојот *сопруг!*“ реков, покажувајќи со растресена рака.

„Еве“, рече полицаецот, соблекувајќи го палтото и замотувајќи го околу мене. Можеби мислеше дека се тресам од студ. „Само почекајте тука. Јас ќе видам што можам да дознаам за Вас.“

Механички ги пикнав рацете во огромното палто кога тој отиде да поразговара со детективот. Внимателно направив неколку чекори напред, претпазливо и тивко за да не им го привлечам вниманието на другите полицајци. Сакав да бидам - морав да бидам - доволно блиску за да чујам што се случуваше, дали Били беше добро. Да видам. Но дури и на растојанието од само неколку метри, јас не бев доволно блиску за да му го видам лицето на Били, за да знам дали беше жив или мртов. Почнав да се тресам уште повеќе, мислам дека ми се клатеше целата глава, нагоре-надолу, лево-десно.

Друг маж, облечен слично како детективот Милер, му се придружи на детективот каде што лежеше Били. Двајцата клекнаа.

„Што имаме?“ го слушнав Милер како вика за да го надвика дождот.

„Една прострелна рана во градите. Голем калибар.“ Тој покажа кон ѕидот зад себе. „Вкопан онде.“ Потоа покажа кон местото каде што јас стоев со другите полицајци, болничарите и насобраните сеирџии кои зборуваа со придушени гласови. „Еве што е најчудно од сè: најдовме уште три испукани куршуми онде.“

„Што велат сведоците?“

„Само дека напаѓачот носел црвен дукс со качулка.“

„Изненадување, изненадување“, рече Милер и стана.

Полицаецот што ми го даде своето палто стоеше на еден метар од детективите, чекаше. Кога најпосле им пријде, тие тројца накратко помуабетија пред полицаецот да се сврти и да кимне во мој правец. Гледав како главата на Милер се обесува надолу како на старо, тажно куче. Ги стави рацете на колковите, прстите целосно раширени покрај металната значка прикачена на појасот од едната страна и држачот за пиштол од другата. Направи неколку чекори накај мене, чекорејќи со благо накривување. Јас се фокусирав на едно копче на неговата бела кошула под тегетот палто. Можев да забележам дека дождот ја имаше залепено за неговите бурести гради. Погледна нагоре и нашите очите се пресретнаа, баш кога вториот детектив посегна по кебето и го повлече преку лицето на Били.

„Нееее! Билиии!“

Нозете ми откажаа, моите колена треснаа во асфалтот и се срушив на земја.

Не се сеќавам на ништо друго.